

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 887/2018
05.09.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Владимира Павића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК.бр.349/17 од 22.12.2017. године и Вишег суда у Врању 2Кж1.бр.69/18 од 27.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Владимира Павића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК.бр.349/17 од 22.12.2017. године и Вишег суда у Врању 2Кж1.бр.69/18 од 27.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу ЗК.бр.349/17 од 22.12.2017. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити ако окривљени за време од 1 (једне) године рачунајући од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 2.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Врању 2Кж1.бр.69/18 од 27.03.2018. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Врању и окривљеног АА, па је потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК.бр.349/17 од 22.12.2017. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Владимир Павић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд

утврди да је повређен закон на штету окривљеног и преиначи у целости правноснажне пресуде Основног суда у Бујановцу ЗК.бр.349/17 од 22.12.2017. године и Вишег суда у Врању 2Кж1.бр.69/18 од 27.03.2018. године.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим, односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему не опредељује конкретно ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП, већ у образложењу захтева само наводи да у радњама окривљеног АА нису садржана сва битна обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ за које је он правноснажно оглашен кривим, а што би по налажењу овога суда представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа, а све везано за оспоравање оцене суда да окривљени АА има својство службеног лица.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Из напред изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Владимира Павића, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.**